

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Krameris (spr.)
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Bogusław Tocicki
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 r.

sprawy **P. B. (B.)**

oskarżonego z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 Nr 179 poz. 1485)

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 10 grudnia 2013 r. sygn. akt III K 244/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. B.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że : w okresie od 1 lipca do 7 grudnia 2012 r. we W., działając z góry powziętym zamiarem wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił małoletniej K. Ś. środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 4 gramów za kwotę nie mniejszą niż 120 złotych, co stanowiło 40 tzw. porcji handlowych o wartości rynkowej 200 złotych – **tj. o czyn z art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.**

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt: III K 244/13 uznał oskarżonego P. B. za winnego tego, że w dniu 6 grudnia 2012 r. we W. udzielił małoletniej K. Ś. środka odurzającego w postaci ziela konopi

innego niż włókniste w ilości 0,755 grama tj. popełnienia przestępstwa z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i za to na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu P. B. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby.

Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 7 grudnia 2012 r. do dnia 8 grudnia 2012 r.

Na podstawie art. 230 § 2 k.k. nakazał zwrot przez wydanie oskarżonemu P. B. dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/27/13 poz. 1, k. 31 oraz Nr I/192/13 poz. 1-2 k. 39.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. K. kwotę (...) brutto, tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżyła w zakresie pkt I-III obrończyni oskarżonego P. B..

Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. orzeczeniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą wydania zaskarżonego wyroku polegający na nieuprawnionym i dokonany wbrew istotnym dowodom przyjęciu, że P. B. miał świadomość, że K. Ś. w dniu 6 grudnia 2012 r. była małoletnia, gdy tymczasem na podstawie powołanych w apelacji okoliczności, które zostały ustalone w sprawie brak podstaw do przyjęcia, że oskarżony miał świadomość co do małoletniości K. Ś..

Powołując się na wskazane zarzuty w oparciu o art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uznanie, że działanie oskarżonego stanowiło czyn określony w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści apelacji wynika, że Autorka formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych upatruje go w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, poprzez nieprzestrzeganie dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów.

W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84).

Apelacja ma właśnie charakter polemiczny. Skarżąca bowiem na swój sposób ocenia poszczególne dowody, by następnie wyprowadzić wniosek o braku świadomości oskarżonego, co do wieku osoby, której udzielił środka odurzającego. Jednocześnie w wywodach apelacji brak wskazania jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd orzekający w dokonanej ocenie materiału dowodowego.

W szczególności – wbrew twierdzeniu apelującej – nie ma żadnych błędów w ocenie dowodu z zeznań świadka K. K., chłopaka K. Ś.. Świadek składając zeznania spontanicznie na rozprawie w dniu 25 października 2013 r. (k.114) powiedział wprost, że : „kiedy spotykaliśmy się, to oskarżony wiedział ile K. ma lat. K. jest ode mnie młodsza o rok,

dwa”. K. K. jest urodzony (...) Jeżeli świadek taką miał wiedzę to w lipcu 2012 r. K. powinna liczyć 16-17 lat. W rzeczywistości K. Ś. urodziła się (...), a zatem w lipcu 2012 r. miała 14 lat.

Nie bez powodu świadek K. K. indagowany przez obrońcę „tracił pewność” lub nadal pozostawał w przekonaniu, że oskarżony wiedział, że K. ma 17 lat, aż do stwierdzenia, że chyba mówiła, że ma 18 lat.

Zasady logiki i doświadczenia życiowego nakazywały zeznania świadka K. K. potraktować z dużą ostrożnością. Tak właśnie ocenił je Sąd orzekający, kiedy czynił ustalenia na temat świadomości oskarżonego w zakresie małoletności K. Ś.. Nie ulega wątpliwości, że okoliczności towarzyszące znajomości oskarżonego z wymienioną dziewczyną przemawiały za tym, że wie, iż jest ona małoletnia, bądź, że to przewidywał i na to się godził. Czyn dotyczy zdarzenia z grudnia 2012 r. Oskarżony poznał K. Ś. kilka miesięcy przed wakacjami. Nawet jeżeli nie był z nią w zażyłych relacjach i nie rozmawiał z nią wprost o wieku, sytuacji rodzinnej, osobistej czy też o nauce, to widywał ją w różnych okolicznościach, nie tylko na przyjęciu w pełnym makijażu. W 2012 r. K. Ś. miała 14 lat. Bez względu na sposób ubierania się, farbowanie włosów, wygląd 14-letniej uczennicy zdecydowanie różni się od wyglądu 18-letniej dorosłej kobiety. Fotografia dołączona do akt nie może mieć znaczenia rozstrzygającego dla oceny wieku danej osoby, skoro zna się ją z osobistych kontaktów, choćby okazjonalnych. Również fakt spożywania alkoholu, czy używanie niecenzuralnych słów, nie jest wyznacznikiem dorosłości, zwłaszcza w środowiskach nastolatków i nie tylko z rodzin dysfunkcyjnych. Młodzież, która przewija się w niniejszej sprawie, to osoby trudniące się myciem szyb samochodowych na ulicach. Notoryjnie znany jest fakt, że jest to zajęcie bardzo młodych ludzi, w wieku szkolnym szukających możliwości zarobkowania.

Oskarżony poznał K. Ś. na kilka miesięcy przed datą zdarzenia. Widywał ją w różnych sytuacjach. Biorąc pod uwagę wypowiedzi świadka K. K. – tylko te, w których mówi o wieku dziewczyny w przedziale 16-17 lat, to ustalenie Sądu Okręgowego o świadomości oskarżonego co do statusu małoletności pokrzywdzonej nie nasuwa wątpliwości.

W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że dla przyjęcia, że sprawca dopuszcza się przestępstwa polegającego na udzieleniu środka odurzającego lub substancji psychotropowej małoletniemu, nie jest wymagana jednoznaczna i konkretna wiedza o tym, że osoba, której udziela narkotyków nie ma ukończonych 18 lat. Świadomość sprawcy powinna kształtować się na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i wystarczy, że będzie on godził się na taką ewentualność (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2008 r., V KK 354/03). Tożsamy pogląd wyraził także Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt: II AKA 394/12, Lex nr 1289603.

Okoliczności i fakty ustalone przez Sąd wystarczały do przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485). Przepis ten penalizuje zachowanie polegające m.in. na udzieleniu środka odurzającego małoletniemu, a taki status posiadała K. Ś.. W sytuacji, gdy to umyślne przestępstwo może być popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym, to wina oskarżonego jest niewątpliwa, co zostało szczegółowo wykazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podkreślenia wymaga, że K. Ś., której oskarżony udzielił środka odurzającego nie była w wieku graniczącym z 18 rokiem życia. Miała tylko 14 lat. Gdy uwzględnić nawet luźny charakter ich znajomości, zmienne relacje świadka K. K., okoliczności, w jakich się spotykali, to gdyby nawet nie uznać, że oskarżony doskonale wiedział ile dziewczyna ma lat, to na pewno godził się z tym, że jest osobą małoletnią.

Apelacja nie dostarczyła dostatecznych argumentów by ustalenia i wnioski Sądu orzekającego podważyć.

Zważywszy, że kara wymierzona oskarżonemu nie nosi cech rażącej niewspółmierności – w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. – to zaskarżony wyrok jako prawidłowy w całym zakresie podlegał utrzymaniu w mocy.

Trudna sytuacja materialna oskarżonego uzasadniała zwolnienie go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624 §1 k.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych).

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 5 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).